

pevnost

edice

David
Glockner

Zlý sen

David Glockner

ZLÝ SEN

David Glockner

ZLÝ SEN

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © David Glockner, 2010

Cover © Milan Sodoma & Lukáš Tuma, 2010

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2010

ISBN 978-80-7425-046-0

Všechno začalo tak nevinně. Když Frida Hagenová krátce po poledni přejížděla most, spojující pevninu s ostrovem Rujana, seděla v luxusním mercedesu, voňavém a naleštěném téměř stejně jako Fridin přítel Christian, který seděl za volantem. Podřimovala, protože během několikahodinové cesty z Berlína se nedalo nic jiného dělat.

Krajina kolem byla fádni, z větší části ponořená v mlze, ze které jen tu tam vykukovaly ponuré kostelní věže vesnic a městeček, nasázených v patřičné vzdálenosti od dálnice. Ještě fádňější byly poznámky Christiana. Frida se mnohokrát přistihla, že vůbec nedokáže vnímat, co říká. Ano, Christian byl úmorný moula, který znal jen dvě témata: peníze a láska. O prvním mluvil jen v náznacích, ale i to stačila jako důkaz toho, jak velký význam mu přikládá. To druhé zas zúžil na nekonečné analýzy vztahu s Fridou, takže z původně romantické záležitosti se stala trestná výprava do hlubin Fridiny duše a svědomí.

Nedostatky Christianova charakteru nicméně vyvažovalo jeho bohatství a něžná péče, kterou Fridě věnoval. Díky tomu mohla Frida své zaměstnání brát jako koníček – což ostatně dělala i předtím, než poznala Christiana, ale zároveň se nervovala tím, že kdykoliv může dostat výpověď a znovu spadne tam, odkud se jen s obtížemi vydrápala: do polosvěta zakouřených non stopů a heren.

Po boku Christiana se jí tato hrozba zdála mnohem vzdálenější. Díky tomu, že Christian měl chvályhodný zvyk, všechno za ní platit a kupovat jí každý den nové dárky, nahromadilo se jí ve skříni tolik značkového oblečení, že by mohla bez problémů ošatit menší dívčí školu. Konflikt se šéfem, který kvůli Fridině nezkrotnosti stále visel ve vzduchu, už nebyl smrtelnou hrozbou.

Christian byl jen o pár let starší než Frida – jí bylo dvacet devět let – a ke svému majetku přišel způsobem, který byl pro Fridu naprosto nepochopitelný: obchodováním s dluhy. Před deseti lety to mohl být docela pohledný muž: ale po třicítce se začalo jeho tělo zakulacovat, takže teď připomínal tajícího sněhuláka postříkaného ranní močí. Tohle přirovnání si ovšem Frida nechávala pro sebe: počínající tloušťka jí nevadila, a nedokonalost pleti světlovlasého Christiana také ne. Mnohem více ji trýznilo jeho řeči.

Někdy jí připadalo, že si jí vybral jenom kvůli tomu, aby si na ní mohl ukázat svoje sadomasochistické choutky. Jeho oblíbeným trikem byly telefonické žárlivé scény, následované osobními omluvami a záplavou dárků, které měly vyvážit a zahladit jeho neurvalé chování. Občas tyto scény vrcholily hysterickými nabídkami sňatku a okamžitého založení rodiny, které ovšem Frida, jež na nějaké dítě či doživotní svazek neměla ani pomyšlení, s posupným smíchem odmítala. Což býval často zárodek dalších konfliktů.

I listopadový výlet na Rujanu měl být jakousi předsvatební cestou. Alespoň z pohledu Christiana. Fridě bylo všechno jedno: předpokládala, že když na pár dní zmizí z Berlína, vypne telefon a bude předstírat, že neexistuje, podaří se jí zapomenout na nesmysly, které jí dělaly ze života peklo, ačkoliv neexistovaly. Kam pojedou, to nechala na Christianovi. Dost jí překvapil, když navrhl ostrov Rujana v Baltickém moři. Bylo to místo, kam normální člověk v tuto roční dobu prostě nejede. Ale Christian se jen usmíval a naznačoval, že tam na Fridu čeká velké překvapení, a tak se mu nakonec bez větších námitek podvolila.

Nejdříve si myslela, že tím překvapením je možná samotné ubytování: Christian jim totiž objednal luxusní

apartmá v hotelu Seeturm v Göhrenu, dvě místnosti až na vrcholku pětipatrové věže, připomínající maják. Výhled z oken na všechny světové strany byl úchvatný: divoká jižní pláž, posetá kusy dřeva, balvany a haldami vyplavených řas, naproti zase kultivovaná promenáda s nezbytným mollem a nádherně širokými plážemi, na nichž jedinou nečistotou byly pohyblivé tečky turistů. Na východ se daleko do vnitrozemí ostrova táhly lesy a louky, v nichž se až téměř na obzoru bělaly zdi Jagdschlossu, jediného zámku v této končině. Fridu ale nejvíce fascinoval zalesněný trojúhelníkový výběžek, zařezávající se na východě do rozběsněného moře.

Christian se ihned po jejich příjezdu uvelebil s notebookem u stolu a vyzkoušel internetové spojení. Vzápětí se zabral do práce, o níž prohlašoval, že bude za pár minut hotová, ale Frida ze zkušenosti věděla, že půjde o dobré dvě hodiny, prošpikované nesrozumitelnými telefonáty s obchodními partnery a Christianiovou kanceláří v Berlíně.

Byly už čtyři hodiny a obloha značně potemněla, ale Frida se přesto rozhodla pro krátkou procházku. Představa, že bude dál sedět a sledovat, jak jí atrofuje svalstvo, protože s Christianem se nic jiného dělat nedalo, jí byla tak odporná, že raději sjela dolů výtahem a vyrazila k východnímu mysu, který z okna apartmá vypadal tak kouzelně.

Od hotelu jí stačilo ujít sto nebo dvě stě metrů a ocitla se v úplně jiném světě. Mohutné duby a buky obrostlé břečťanem, tajemné houštiny, v nichž se jako hadi splétaly desítky stezek, sukovité kořeny trčící z písčité půdy, zpola zetlelé kmeny vyvrácených stromů, pokryté mechem a lišejníky. V hlubině lesa panovalo bezvětří, jen kvílení vichřice vysoko v korunách prozrazovalo, jaké počasí tu panuje. Ni-

kdo nebyl v dohledu, dokonce ani u velkého informačního panelu, kde byl vyobrazen les, jen o něco romantičtější než ten, který jí obklopoval a ozdobný nápis, který šel díky nesčetným kudrlinkám jen stěží přečíst.

Vcházíte do posvátného háje, kde v kmenech tisíciletých dubů sídlí bohové a síly, určující běh světa. Ostrov Rujana, obklopený mořem a přístupný jen loděmi nebo v zimě zmrzající úžinou po ledě, žil po dlouhou dobu jako nedobytná bašta pohanství. Pln neobyčejné zatvrzelosti a nenávisti ke všemu křesťanskému, ale také pohostinnosti a péči o staré, nemocné a chudé, takže tu vůbec nebyli žebráci...

Text pokračoval dál, ale jí už přestal zajímat. Kdyby raději popsali ptáky, kteří tu žijí! Nebo něco užitečnějšího, než jsou bohové zalezlí v dubové kůře. Došla až k místu, kde se útesy z jihu i severu sbíhaly v ostrou špici. Dolů k moři vedla strmá stezka, tu a tam vyztužená kulatinou. Rozhodla se, že zpátky půjde po pláži, slunce už dávno zmizelo za obzorem a v lese nebylo vidět ani na krok.

Sešla dolů. Pláž tu končila. Kolem špičky ostrohu byl navršený vlnolam z mohutných balvanů, aby moře neukusovalo další metry jedinečných, nicméně křehkých písčitých útesů. Mezi vlnolamem a útesem zůstala asi desetimetrová mezera, zarostlá nízkými keři a trávou. V opačném směru, asi dva kilometry daleko, zářila světla přístavního mola.

Začalo drobně mžít. Vichřice na téhle straně poloostrova nebyla tak divoká, ale i tak Fridě začala být zima a přidala do kroku. Na okamžik zalitovala, že se vydala tak daleko, ale pak si uvědomila, jak moc toužila po takovéhle samotě přelidněný Berlín, zaplněný auty, jí už dlouho lezl krkem.

Vymoženosti civilizace sice milovala, ale to, že se o ně musela dělit s tolika dalšími bytostmi, ji unavovalo.

Tady byla úplně sama. Z jedné strany moře, které se tříštilo o mohutné balvany, rozptýlené na mělčině, z druhé strany strmá stěna útesu s čupřinou pralesa na vrcholku. A pod nohama písek, v němž nalézala stopy po lidské přítomnosti v podobě polorozpadlých zahrádek z kamenů a klacků, které tu kdosi v návalu romantické tvořivosti postavil a které příroda s pomalou systematickostí přetvářela ke svému obrazu. Může být něco krásnějšího?

Fridě až vyhrkly slzy, jak si najednou připadala šťastná. Je to vůbec možné, aby se Christian takhle trefil? Jakým zázrakem jí vzal sem a ne do nějakého příšerného letoviska na jihu, kde by Fridu neomylně pohltily tytéž věci jako v Berlíně: noční bary, jalové řeči, flirtování a dny strávené vleže?

Zleva jí náhle zasáhla sprška písku a drobných oblázků. Ohlédla se a strnula překvapením. V bezprostřední blízkosti jí míjel jezdec na bílém koni. Musel zřejmě přijet z houštin za vlnolamem Frida si nedokázala představit, že by nějaké jiné zvíře než kamzík dokázalo zdolat příkrou stezku na vrchol útesů, kterou přišla ona sama.

Jako duch se mihl kolem ní. Kůň klusal poměrně rychle, ale náhle jezdec přitáhl otěže, zvíře se vzepjalo a s hlasitým frknutím se postavilo na zadní nohy. Jezdec cosi vykřikl, kůň se zklidnil, ale stále vzdorovitě potřásal hlavou. Další povel, a bělouš se rozběhl přímo do zpěněných vln.

Frida zkoprněle pozorovala podivné divadlo. Fascinovala ji zářivá barva koně, která ještě víc vynikala v temném inkoustu moře. Jezdec, oblečený v černém, najednou jakoby zmizel. Kůň, vedený teď už neviditelnou silou, proběhl příbojem na podmořskou dunu, která se táhla podél celého po-

břeží ve vzdálenosti deset až dvacet metrů od břehu a díky níž tu bylo moře hluboké maximálně půl metru, a zamířil zpátky k vlnolamu.

Frida ho sledovala, dokud se jeho obrysy nerozplynuly ve tmě. Pak se rozběhla k blikajícím světlům civilizace. Pocit mystického štěstí, zaplavující do této chvíle její rozhárané nitro, se rázem změnil v pocit mystické hrůzy.

Do hotelu se vrátila promrzlá a rozechvělá. Bylo pět hodin – už z dálky si všimla, že okna na vrcholku hotelové věže, která patřila jejich apartmá, jsou tmavá. Pocit, že si s ní osud nepěkně zahrává, umocnil i první pohled do jejich pokoje: na stolku blikal zapnutý notebook, a vedle něj ležel Christianův mobil. Po jejich majiteli jako by se slehla zem. Má snad tohle být to překvapení, o kterém Christian mluvil?

Překontrolovala svůj telefon, jestli nenajde vzkaz nebo zmeškané volání, ale kromě obvyklé esemesky od kamarádky z práce, ztěžující si na neurvalé chování šéfa, ve schránkách nic nenašla. Potlačila nutkání rychle prolétnout Christianův mobil a e-mailů a zalezla do koupelny. Napustila si vanu až po okraj, a s časopisem v ruce do ní ulehla. Mobil si položila vedle mýdla.

V sedm ji hlad vyhnal dolů do městečka, kde se za pár euro skvěle navečeřela v čínské restauraci. V osm už zase ležela v pokoji a neklidně přepínala televizní stanice. Co tohle má znamenat? Žmoulala mobil v naivní představě, že se najednou rozezní a v reproduktoru se ozve Christianův hlas: To jsem tě vyděsil, co, kotě? Čekám dole v baru a mám pro tebe dárek...

Ve čtyři ráno se její telefon konečně ozval. Zvedla jej v mráкотném polospánku, způsobeném neuváženou kom-

binací neurolu a skotské whisky, kterou objevila v lednici. V té době už se její vztah ke Christianovi zúžil na čirou nenávist. Takže když jí cizí mužský hlas vyzval, aby co nejrychleji dorazila k protestantskému kostelu na druhém konci městečka, nezděsila se, ale naopak se opile zasmála a zptala se volajícího, jestli Christiana unesli.

„Víte, já toho chlapa nesnáším. Klidně ho oddělte a –“

Ani si nevšimla, kdy volající zavěsil. Její nadávky tak přišly vniveč, což jí namíchlo snad ještě víc, než Christianovo záhadné zmizení. Znovu zavřela oči, ale spánek už nepřicházel. Adrenalin rychle vyplavil zbytky drogy a alkoholu a její myšlenky získaly nepříjemnou ostrost.

Co když to všechno není žert, ale holá skutečnost? Co když se Christian opravdu stal obětí nějakého zločinu?

V pět ráno se oblékla a vyrazila. Rozespalý recepční na ni udiveně pohlédl, když mu podávala klíč od pokoje. Ale nic neřekl, a tak Frida vyrazila do sychravých ulic městečka. Kostel našla snadno. Jeho ponuré hranaté věže si všimla už včera, když přijížděli: stál na opačné straně Göhrenu, na malé vyvýšenině vpravo od hlavní silnice, obklopený starobylými lázeňskými domy ve velkých zahradách. Kdy si to byla kromě majáku jediná dominanta obce po té, co postavili hotel, ztratila kostelní věž svou výjimečnost. Utopená v korunách vzrostlých dubů a jírovců čekala, až pukliny ve zdech dokonají její ponížení.

Frida prošla krátkou alejí ke vchodu kostela. Byl skromný, umístěný v rohu kostelní lodi a spíš než vstup do svatostánku připomínal zadní dvířka nějaké obskurní vývařovny.

„Hej?“ Frida se bezradně rozhlédla kolem. „Je tu někdo? Nebo to byla jen nějaká legrace?“

„Ne.“

Hlas se ozval přímo za jejími zády. I když si přísahala, že se nebude bát, leknutím se jí podlomila kolena.

„Můžete mne následovat?“

Teprve teď si uvědomila, že hlas patří ženě, zřejmě už starší, a to jí uklidnilo. Staré ženy přece nikomu neubližují. Většinou.

„Tak pojdte, Frido!“

Hlas tentokrát zazněl z dálky. Frida, naprosto dezorientovaná, se vydala za ním.

Cesta se vinula kolem kostela dozadu na louky, které se svažovaly dolů k jižním, divokým plážím Göhrenu. Štíhlá silueta ženy se pohybovala daleko před ní, Frida ji spíš tušila, než viděla. Kdykoliv zrychlila krok, aby ji dohonila, přidala záhadná žena také, jako kdyby si nepřála, aby se Frida ocitla příliš blízko u ní.

Fridě připadalo, že obcházejí celé město obloukem. Zanedlouho se tak ocitly nedaleko hotelu, jehož věž zářila vysoko nad nimi jako vesmírné plavidlo, které se tu z nějakého nepochopitelného důvodu rozhodlo přistát. Ale nedošly až k němu. V uličce, vydlážděné kluzkými kočičími hlavami, zabočily do vrátek nízkého cihlového domku s tradiční rákosovou střechou.

„Jsme tady, Frido.“ Žena jí pokynula, ať vejde do nízkých dveří, sama zůstala stát na zápraží.

Frida se staženým hrdlem proklouzla kolem ní.

Uvnitř to páchlo kouřem a ještě něčím, co nedokázala identifikovat. Rozhodně to nebylo příjemné přitáhla si kabát blíž k tělu a vykročila k muži, který seděl u velkého venkovského stolu v rohu místnosti. Z jeho obličeje byl vidět jen hustý prošedivělý plnovous a špička obrovitého nosu, posetá červenými popraskanými žilkami. Lampa, která bli-

kala těsně nad stolem, měla stínítko natočené tak, že hlavní proud světla dopadal do místnosti. A Fridě do očí.

„Posadíte se?“

Muž ukázal na židle naproti sobě.

„Můžete si i odložit kabát. Aby vám pak venku nebyla zima.“

Frida neochotně poslechla. Zavěsila kabát na opěradlo jedné židle a na druhou si sedla.

„Tušíte, proč jste tady?“

Frida vzpurně zdvihla bradu.

„Zřejmě proto, abyste mi oznámil, že můj život se náhle prudce zlepší.“

„Nezlepší.“

„Tak se zhorší. Když zůstane stejný, tak jste mě z postele vytáhl zbytečně.“

„Jak dlouho se znáte s Christianem?“

„Proč? Jestli jste ho unesli, tak vám rovnou říkám, že je mi to jedno.“

„Neunesli jsme ho.“

„Tak kdo? Martani?“

Muž sepjál ruce a položil je na desku stolu.

„Myslím, že ho neunesl nikdo. Myslím, že zmizel, protože chtěl zmizet. A teď, jestli se nebudete zlobit, zopakuji svou otázku: Jak dlouho se s Christianem znáte?“

Frida pokrčila rameny. „Vlastně ani nevím. Půl roku? Tak nějak.“

„Smím vědět, jak jste se potkali?“

„Proboha. Vy jste jako můj táta. Prostě někde na večírku.“

„Vy chodíte na večírky?“

„Jistěže. Skoro každý den. Někdy jich zvládnu i pět šest za večer.“

„Christian byl na nějakém takovém večírku?“

„Byl. Představte si, že stál u baru a pil jednu vodku za druhou. Někde mezi pátým a šestým panákem jeho zrak spočinul na mně. Šňupnul si koksou a začal se mi dvořit.“

„Koksu?“

„Kokain. To je takový bílý prášek. Droga, jestli to chcete slyšet.“

„Za mého mládí se koksem topilo, Frido. Takže, když to shrnu, vy o Christianovi moc nevíte, že? Tušíte, díky čemu je tak bohatý? Anebo, což je přesnější, proč se zdá být tak bohatý?“

„Chcete tím naznačit, že je na mizině? A kvůli tomu zmizel?“ Frida cítila, jak jí polévá horkost. „Ale proč si s sebou nevzal věci? Nechal na stole notebook a telefon, který stál skoro tisícovku! Koukali jste se, jestli má v garáži auto?“

Vztek jí přímo lomcoval. Jestli ten moula chtěl zmizet, proč do toho proboha zatahoval jí? Zavleče jí na kraj světa a pak....

„Ještě jste mi neřekl, kdo jste vy?!“ vyštěkla na vousáče, který ji mlčky pozoroval. „To byla vaše žena, co si se mnou dala rande u kostela, jako kdybych byla nějaká svíčková bába?“

Když muž neodpovídal, nasupeně vstala.

„Frido!“

„Co ještě chcete? Jestli nejste od policie, tak nemáte žádné právo mě tady držet.“

„Frido, jde o váš život.“

„Takže už je to tady. Zlepší se, nebo zhorší? Chci krátkou a výstižnou odpověď.“

„Zhorší se. A hodně.“

Mužova odpověď jí vzala dech. Znovu se posadila, ale ten-

tokrát na židli, kde měla kabát. Ocitla se tak mimo nepříjemný kužel světla z lampy. Konečně mohla rozeznat jeho obličej: byl zarudlý, plný nehezkých jizviček po neštovicích, takže jeho skutečné rysy téměř zanikaly. Beztvarost tváří ovšem bohatě vyvažovaly temně hnědé oči plné energie, zarámované huňatým obočím a neuvěřitelně dlouhými řasami. Frida na okamžik zapochybovala o jejich přírodním původu, ale copak by si takovýhle typ muže nalepoval umělé řasy?

Krbová kamna vedle ní, poněkud snobský artefakt v jinak skromně zařízeném domě, sálala tak silně, že cítila, jak jí z podpaží stékají potůčky potu.

„Můžete mi vysvětlit, o co tady vlastně jde?“

„O hodně.“ Vousáč vytáhl z kapsy dýmku a pytlík tabáku, a pomalými rozvážnými pohyby ji začal plnit. „Byla jste už někdy tady na ostrově, Frido?“

„Jako dítě. Už si to moc nepamatuju.“

„S rodiči?“

„S mámou.“

Vousáč pokýval hlavou. Vyzkoušel palcem, jestli má tabák v dýmce správnou konzistenci.

„Takže vy víte, jak Christian přišel k penězům?“

„Kupuje krachující firmy a pohledávky, se kterými si věřitelé nevědí rady. Pak je nějakým záhadným způsobem prodá. S obrovským ziskem.“

„To není tak docela pravda. Christian je bílý kuň.“

Frida se vybavil zážitek z pláže. Bílý kuň? No ano, ostrov je zřejmě plný bílých koní! Jak jinak.

„Christian je jen nastrčená figura. Má upoutat pozornost. Maskovat činnost jiných lidí. Je to výnosné, ale také nejisté. Stačí jeden chybný krok, a letíte do propasti.“

„Christian ten krok udělal?“

„Ne. On ne. To já.“

Frida se křečovitě zahihňala. „Jedno tajemství se tu zřejmě vrší na druhé. Dokážete vůbec mluvit jinak než v náznacích? Mám návrh. Začneme tím, že mi řeknete, jak se jmenujete a co ode mne chcete. Souhlasíte?“

„Jmenuju se Gideon. Gideon Stein.“

„To není šťastný začátek. Takhle se nikdo nejmenuje už asi dva tisíce let.“

„Já ano. Nemůžu za to. Matka byla silně věřící.“

„Tak dobře. Jste Gideon Stein. A co ode mě chcete?“

„Od vás? Vlastně nic. Jenom vás chci uchránit před –“

Gideonova poslední slova zanikla ve strašlivé ráně dveře se rozlétly a do místnosti vtrhli dva ramenatí muži. Mezi nimi jako hadrový panák plandala bezvládná útlá postava. Hlava jí visela dopředu a konce dlouhých černých vlasů zametaly podlahu.

„Valerie!“ V Gideonově hlase nebylo ani stopy po strachu. Proč, to zjistila Frida v příští vteřině. Aniž by odložil dýmku, jediným pohybem převrátil těžký dubový stůl. Strhl Fridu do vzniklého úkrytu.

Petrolejová lampa se roztránila. Podlaha vzplála a plameny zahnalý vetřelce zpátky ke dveřím. Gideon zatahal Fridu za rukáv. „Tamhle, utečte!“

Zmateně pohlédla směrem, kterým ukazoval – viděla jen závěs, potišťený obrázky ryb a majáků.

„Tak rychle!“ Postrčil jí tak silně, že se udeřila hlavou o nohu stolu. Napůl v mrákotách odhrnula závěs a spatřila úzkou chodbičku, na jejímž konci byly dveře.

Za zády zaslechla výkřiky. Ohlédla se a zahlédla Gideona, jak uprostřed plamenů zápasí s jedním z hromotluků. Ten druhý poskakoval kolem a snažil se požár uhasit.

Dopotácela se ke dveřím. Chvíli lomcovala se závorou, již byly zajištěné. Když se konečně otevřely, vyběhla do jakési zahrádky. Proklíčovala mezi ovocnými stromy, přelézla plot a rozběhla se ulicí dolů k moři.

* * *

Choulila se za zádí rybářské loďky, vytažené na písčitou pláž, ale proti ledovému větru, vanoucím z moře, to byla jen slabá ochrana. Zvlášt když měla na sobě jen mikinu a manšestrové kalhoty, které se lepily na stehna a spíše studily, než zahřívaly.

Hluboko pod obzorem se chystalo svítání. Hukot příboje přehlušoval všechny ostatní zvuky. Svě pronásledovatele by neslyšela, ani kdyby poskakovali přímo vedle ní. Naopak oni, pokud by se rozhlédli po pobřeží, by okamžitě rozpoznali jediné místo, kde se mohla schovat. Černě natřenou loďku, která se i ve tmě vyjímalala na světlém písku pláže jako slimák na talíři. Přitáhla si kolena až pod bradu. Duny nad pláží, porostlé ostrou trávou a šípkovými keři, bičovala listopadová vichřice. Koruny stromů, rostoucích za touto hradbou z písku, se kymácely jako opilé kuželky.

Koutkem oka spatřila, jak se na pláži zhmotnily dvě mohutné siluety. Křeč v podbřišku jí vehnala slzy do očí. Nedbaje rady řinčivého hlasu, začala se plazit za bok loďky, v bláhové naději, že tak unikne pozornosti pronásledovatelů. Jenomže svým pohybem je na sebe upozornila a oni se k ní s funěním rozběhli.

Ani se nesnažili skrýt svoje tváře Frida si i v okamžiku, kdy jí ze života zbývalo jen pár nepříjemných okamžiků, všimla, že jeden z mužů byl opravdový krasavec: masivní

brada, široká ústa, našpulená v pohrdavém úsměvu, a velké, daleko od sebe posazené oči, napůl zakryté bohatou hřívou světlých vlasů.

Muž se k ní sklonil a téměř něžně se dotkl jejího ramene. Jeho prsty pak pokračovaly dál, přes Fridinu bradu a rty, a pak dolů, na rozechvělá ňadra.

„Ach!“ sykl muž a rychle odtáhl ruku. Narovnal se a pohlédl na svého druha. Ten kývl hlavou. V příštím okamžiku ji popadli a vlekli k moři. Frida najednou pochopila: chtějí mě utopit! Zabořila nohy do písku, v zoufalé snaze oddálit svůj konec, ale její vrazi si toho snad ani nevšimli jediným výsledkem jejího snažení byly dvě hluboké rýhy v písku a strašlivá bolest v levém chodidle, kam si zarazila velkou dřevěnou třísku, číhající na svou příležitost deset centimetrů pod povrchem pláže.

Vtáhli ji do vln. Frida s překvapením zjistila, že voda není tak ledová, jak očekávala. Dokonce jí připadalo, že je v ní příjemněji než v ledovém vichru na pobřeží. Uvolnila svaly a odevzdaně se podvolila osudu.

Srazili ji na kolena. Hlavu jí stlačili pod vodu. Prohlubeň mezi vlnami jí ještě jednou dovolila krátce se nadechnout, ale muži ji vlekli dál, do hlubší vody. Slyšela jejich nadávky, adresované nevyzpytatelné mořské hladině, která mnohem více než sama oběť hatila jejich jednoduchý záměr. Vláčeli Fridu z místa na místo, zmatení a stále více dezorientovaní zjištěním, že utopit někoho v moři může být tak obtížné. Téměř metrové vlny si s nimi pohrávaly, jako kdyby jim chtěli dát najevo, že Příroda a Osud si nedají poroučet. Tam, kde jim před chvílí voda sahala až po prsa, jí bylo vzápětí sotva nad kolena a Frida, kuckající a prskající slanou vodu, byla stále naživu.

Každou vteřinou se jejich pohyby stávaly těžkopádnějšími, jak jejich teplé oblečení nasáklo vodou a změnilo se v závaží.

Světlovlasý krasavec nakonec v návalu vzteku nalehl na Fridu a přitlačil jí celým tělem až na dno. V zápětí ho zalila obrovitá vlna. A po ní další a další, až měl co dělat, aby se sám neutopil, ale s upokojením cítil, jak tělo dívky konečně zvláčnělo.

* * *

Když se pak Frida o pár minut později s kašláním a kuckáním probrala, zjistila, že leží v písku vedle staré rybářské loďky, a nad ní se sklání stařík v kovbojském klobouku. Neovládla se a hystericky se rozesmála.

Kostnatá dlaň přistála vzápětí na její tváři. Úder jí zabolet, jako kdyby jí praštil kladivem. Okamžitě zmlkla. Bez odporu se nechala zvednout z písku. Šli rychle, co nejdříve u vody, prý aby vlny smazaly jejich stopy. Frida si po chvíli uvědomila, že míří pryč od Göhrenu, do míst, kde byly jen kempy a pobřežní lesy, které v tuto roční dobu zely prázdnotou.

Ale bylo jí to jedno. Udivovalo jí, že stále ještě žije, a měla stále ještě dost soudnosti na to, aby nevolala po dalším šokujícím zvratu. Stařík po chvíli přešel do drobného klusu, a Frida, aby mu stačila, musela vynaložit veškeré své síly. Žaludek se jí obracel vysílením, kolena se jí podlamovala a ona musela několikrát prosit svého podivného zachránce, aby jí pomohl na nohy, což činil tak neurvale a surově, že se pak raději z písku hrabala sama.

Když dorazili k útesům na konci zátoky, dovolil Fridě na chvíli vydechnout. Pak ale znovu vyrazili tentokrát ho mu-

sela následovat po strmé a kluzké stezce nahoru k hřebenu útesu, z něž jako dnou zkroucené prsty trčely obnažené kořeny stromů. V polovině svahu jí tělo vypovědělo službu. Upadla tváří do bahna a zůstala nehybně ležet. V hlavě jí hučelo a po celém těle cítila mravenčení.

Jako ve snu cítila, jak se najednou vznáší do vzduchu stařík si jí totiž hodil na záda jako pytel a ona se jako pytel i zachovala – ruce nechala bezvládně klesnout dolů a nosem při každém kroku narážela do zad svého zachránce.

Jak dlouho jí vláčel vzrostlým lesem, nedokázala odhadnout. Možná, že na chvíli ztratila vědomí. Když totiž otevřela oči, bylo už světlo a oni vstupovali do dvoupatrové betonové budovy.

Podle všeho to bylo rekreační středisko, postavené v sedmdesátých letech minulého století. Podobné stavby hyzdily celý ostrov: nehezké hranoly ze železobetonu a skla, většinou opuštěné a chátrající, nicméně trvanlivé a dalo by se říct nerozbytné. K likvidaci podobných monster nestačily buldozery, ale musely být složitě rozřezávány a rozebírány kousek po kousku, což bylo tak nákladné, že se do toho nikomu nechtělo.

Staříkova skrýš byla hned vedle zadního vchodu kdysi to byl zřejmě byt správce celého objektu. Pro Fridu bylo nejdůležitější, že tu bylo teplo, a že v koutě na staříčkém elektrickém sporáku se kouřilo z otlučené konvice.

Stařík Fridu odhodil na spartánsky vyhlížející palandu. Ze skříně vytáhl chundelatou deku a jakési oblečení.

„Rychle se převlékni,“ vyzval jí.

Třesoucíma se rukama ze sebe Frida stáhla promáčené kalhoty, ale na další už jí nezbyly síly. Schoulila se do klubíčka a přetáhla přes sebe deku. Teprve když jí stařík přímo

u nosu přidržel hrnek horkého grogu a donutil jí, aby se napila, svlékla si i svetřík a podprsenku a nasoukala se do tlustého bavlněného trika, tepláků a ponožek.

Dopila grog. Byl silný, velice silný, a hodně sladký, takže se jí během několika minut rozproudila krev. Vrátila se jí chuť do života. A také drzost.

„Hej! Kdo jste, že se o mě tak hezky staráte?“

„Garik.“

„To je jméno? Nebo tajný kód?“

„Jméno. Jmenuji se Garik. A ty?“

Trochu ji pobouřilo, že jí tyká. Ale usoudila, že v jeho věku má právo tykat každému. Odhadovala, že mu musí být dobrých sedmdesát let.

„Frida. Frida Hagenová. Ale myslela jsem, že víte, kdo jsem. Nebo jste šel jen tak okolo? V půl šesté ráno? Co se tam vlastně stalo?“

Stařík bezradně rozpráhl ruce. Teď, když odložil dlouhý kabát a zůstal jen v kostkované flanelové košili, vypadaly jako dvě tenké hůlky. Košile byla o dobré dvě čísla větší, než by potřeboval, stejně jako bavlněné kalhoty. Špinavě bílé vlasy měl sčesané z čela a svázané do krátkého culíku. Obličej brázdila síť pavučinově jemných vrásek, z větší vzdálenosti nezřetelných. Když si pak Frida všimla, že Garikovi chybí lalůček levého ucha, napadlo ji, že mnoho z těch vrásek by mohlo být i jizvami po starých šarvátkách.

Garik pak zmizel ve vedlejší místnosti. Frida zůstala sama se zmatenými myšlenkami. Namíchala si další grog a uvelebila se v posteli. V koutě sálala malá elektrická kamínka. Za oknem se rozjasnilo. Oranžový kotouč slunce se začal vynořovat nad obzorem a Fridě se zamžily oči. Slzy lítosti

i úlevy se jí začaly kutálet po tvářích a Frida si po dlouhé době dopřála luxus hlasitého nářku.

* * *

Garik byl pozorný hostitel. Když se Frida probrala z hlubokého spánku, do kterého se doslova proplakala, naservíroval jí hustou rybí polévku a obrovitý vepřový stejk, obložený dušenou zeleninou.

Frida si ho konečně prohlédla pořádně. Ostře řezaná tvář s velkým orlím nosem, šedivé dlouhé vlasy, svázané do pečlivého culíku, široká ramena a útlý pas, zdůrazněný masivním koženým opaskem, to všechno působilo dojmem, že Garik je zhmotnělá komiksová postava. Jeho zvláštní kolébavá chůze Fridě připomínala gorilu.

Staříkova málomluvnost jí nakonec přišla vhod. Neměla rozhodně chuť někomu vyprávět, co prožila v posledních hodinách. Kdo by tomu také uvěřil? Byla ráda, že má útočiště, teplo, postel, jídlo, a že se jí nikdo nesnaží utopit v moři nebo upálit v rybářské chalupě.

Když dojedla, umyl Garik okamžitě talíře i příbory, osušil je, a uložil do skříňky nad sporákem. Teprve teď si Frida všimla, jaký tu má Garik všude pořádek. To jí potěšilo. Párkrát se s ním pokusila navázat hovor, spíše ze slušnosti, než z opravdové potřeby, ale jeho odpovědi byly téměř nesrozumitelné, a většinou jednoslabičné. Frida se tak dozvěděla, že je správcem a zároveň hlídačem tohoto opuštěného rekreačního střediska, a že nejspíš na jaře o své útočiště přijde, protože celý areál bude zbourán.

On sám se jí na nic neptal. Kolem druhé hodiny odpoledne prohlásil, že musí na obhlídku. Navlékl se do svého obrovi-

tého kabátu, nasadil si kovbojský klobouk a vyrazil ven. Frida se ho ani nestačila zeptat, jestli v jeho bytě může zůstat.

Sledovala oknem, jak Garik mizí mezi stromy. Zamířil rovnou k útesům, a Fridu napadlo, jestli se nejde podívat na místo, kde málem přišla o život. Co by tam ale hledal?

Ve vedlejší místnosti, která byla zřejmě Garikovou ložnicí, našla své oblečení. Viselo nad elektrickými kamínky a bylo už suché. Převlékla se. Chvilku váhala, pak na sebe navlékla ještě nehezkou vatovanou bundu, která visela v jediné skříni, a vyšla z bytu.

Areál byl obklopený polorozpadlým železným plotem. Vrata byla zamčená, ale polovina jejich výplně chyběla, takže se Frida bez problémů dostala na silnici. Nenapadlo jí nic lepšího, než se vydat do Göhrenu. Slunce, vykukující mezi našedlými mraky a rychlá chůze jí zvedly náladu v návalu sebevědomí usoudila, že chodit na policii nemá smysl a že nejjednodušší je vrátit se do hotelu. A když jí někdo cizí zase bude volat, prostě to nezvedne.

Automaticky zašátrala v kapse po mobilu. Nahmátla ale jen látkový kapesník. S leknutím si uvědomila, že má na sobě Garikovu bundu, a že mobil nechala v kabátě. A kabát zůstal v rybářském domku. Nemohla si zabožha vzpomenout, jestli měla v kabátě i peněženku s doklady a kreditkou: najednou se nedokázala rozhodnout, zda jít nejdříve do hotelu nebo se pokusit najít Gideonův domek. Prolétla poloprázdnými ulicemi Göhrenu, aniž by vnímala svět kolem sebe. S každým dalším krokem si byla jistější, že v kabátě zůstalo úplně všechno.

Zamířila rovnou k hotelu. Slunce už zase mizelo za obzorem. Hodiny v recepci ukazovaly půl čtvrté. Frida s překvapením zjistila, že ostrým pochodem z opuštěného re-